

LA CAMPANA DE GRACIA

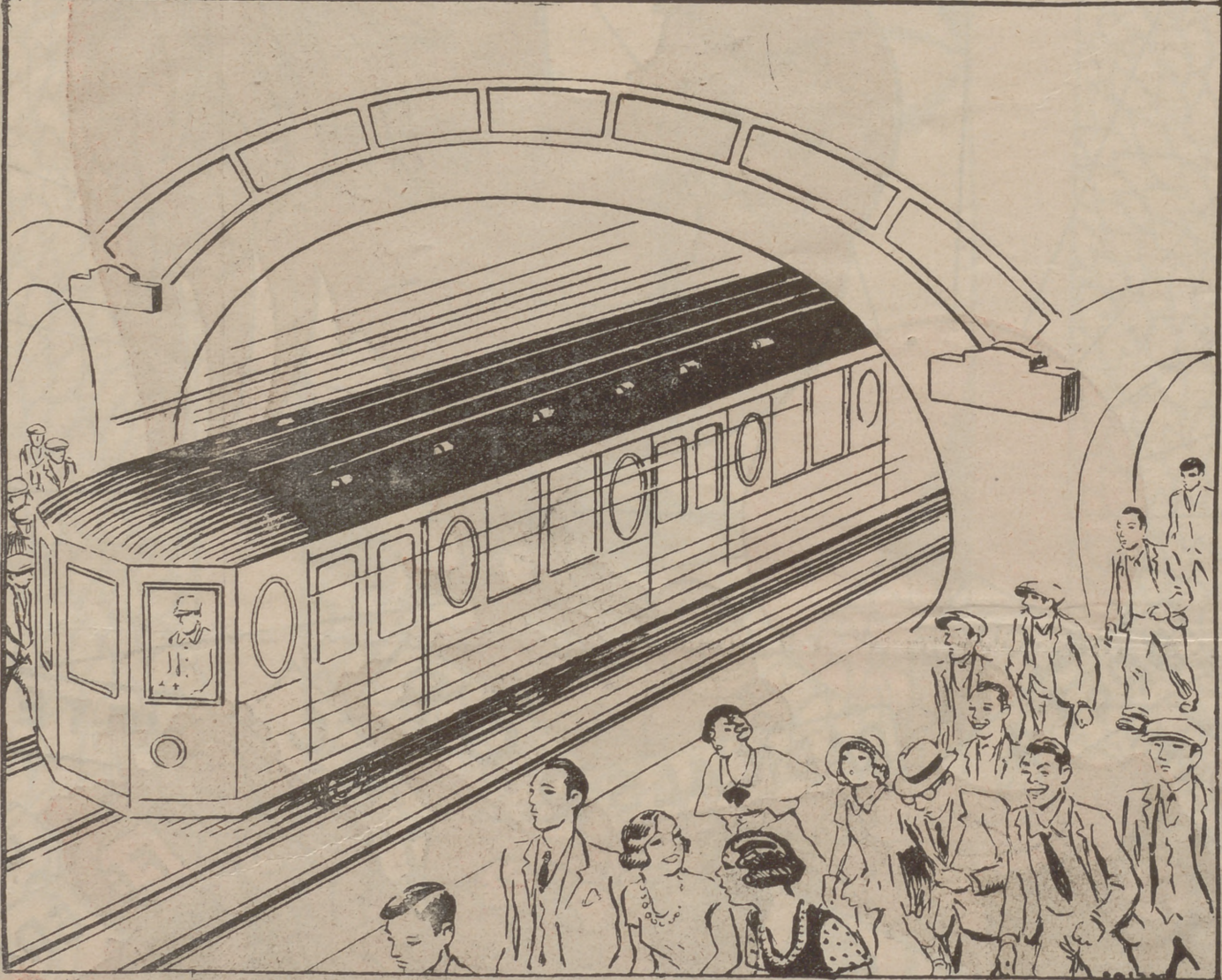
270

VISCA CATALUNYA!!!

El gall triomfant de l'Esquerra canta més fort que mai el quiquiriquic de la victòria.

EL METRO TRANSVERSAL

INAUGURAT EL DIA PRIMER DE JULIOL DE 1932

TARIFES ESPECIALS PER A TREBALLADORS

D'Hospitalet a Sant Martí en quinze minuts - Fixeu-vos bé en les populars tarifes del Metro Transversal

No hi ha com el Metro Transversal, per a rapidesa, economia i comoditat

LA CAMPANA DE GRACIA

PERIÒDIC NACIONALISTA D'ESQUERRA

Després del triomf

L'Esquerra Republicana de Catalunya ha obtingut una victòria esclatant, no per descomptada menys sorprenent. Tots els partits catalans han rodolat vençuts als seus peus. Es la llei de la raó. I ha triomfat l'únic partit que es mereixia la victòria. Per Catalunya, per la República, per la Revolució, l'Esquerra s'ho ha jugat tot. Per això s'ho ha guanyat tot. L'espectacle lamentable que els mals catalans han donat durant mesos i mesos, assetjant-la baixament amb tota mena d'injustícies, fa doblement rutilant l'esclat del triomf. El poble català no es deixa enganyar mai. Per això a l'hora de dipositar el vot a les urnes, que és l'hora de la veritat, ha votat les candidatures íntegres de l'Esquerra, amb el nom honestíssim de Francesc Macià al davant. Una vegada més, el Poble de Catalunya ha estat digne de sí mateix. L'Esquerra ha comprès prou bé tota la enorme responsabilitat de la magna victòria. I promet portar al Parlament de Catalunya totes les ànsies de llibertat i de justícia dels patriotes catalans. Conscient de l'alt destí que li ha estat confiat, com a partit polític representatiu de tota la nostra terra, s'encarrega del Govern de Catalunya amb la màxima serenitat. Visca l'Autonomia!

La victòria de Catalunya

Absoluta, en el que es refereix a les majories. Ha votat per la seva alliberació i pel seu esquerrisme, com en el 12 d'abril, com en el 28 de juny. Ha deixat les desferres d'aquell partit, la Lliga, que durant vint-i-cinc anys li prometia la llibertat per la setmana vinent, i retornava de Madrid sense l'autonomia, però amb un o dos ministres afiliats al seu clos. Ha arreconat del tot el Partit Radical, que durant també un quart de segle li ha promès el gall dindi republicà, gall que es menjaven els capitosts.

No, ara ha votat a qui li ha complert la paraula amb tota lleialtat. Que li ha portat la República, que li ha portat l'Estatut i que sap ben bé el sentit que el poble català dona a la República i a les llibertats catalanes.

Es la victòria completa del catalanisme, però del catalanisme idealista i ple d'humanitat. Catalanisme xop de fervor català, que porta totes les aspiracions de la nostra ter-

ra, no en el que tenen d'hostils als altres pobles, sinó en el que les acosta a l'univers. La victòria esbatana les fronteres de Catalunya i les obre als sentiments justiciers i nobles de tots els homes. Si ahir, quan s'aprova l'Estatut, alguns periòdics estrangers ens saludaren com un nou Estat, avui tenen de saludar una nova justícia que s'instaura entre els pobles i els homes.

L'esperit viu del nostre poble ha comprès ben bé el què significaven les eleccions dels parlamentaris catalans, i ha portat la màxima balançada a l'Esquerra. Perquè amb aquesta victòria era ell qui guanyava, amb tots els seus neguits i totes les seves devocions. Els retrets que ens feien, i fan, els adversaris, són la nostra fidelitat a l'obrer, a la pagesia i al menestral de la nostra terra. Tots ells creuen que la Catalunya alliberada té d'ésser tan dura per la nostra gent com ho fou l'Espanya monàrquica. Que sota

el signe de la bandera barrada té de continuar la mateixa persecució i les mateixes injustícies. Volen la Catalunya lliure, però esclau el català. De la futura constitució volien exclure de tot benefici el pagès i l'obrer, que precisament són la substància més viva de la terra. Les seves aspiracions i afany tenien d'ésser bandejats, i la redempció de Catalunya no tenia altre propòsit que el preomini dels reaccionaris i l'enfortiment dels interessos creats sota la dominació monàrquica.

L'Esquerra ha vençut i amb ella Catalunya. Ha vençut pel seu propi esforç i sense cooperació aliena. No ha calgut que partits nacionals espanyols apuntalessin els seus homes en cap circumscripció. Per Barcelona i terres tarragonines, Acció Catalana s'unia amb Domingo; per les de Lleida, la Lliga es confabulava amb els lerrouxistes i els carlins. Sola ha vençut l'Esquerra a tot arreu. Sola ha vençut Catalunya.

L'intel·lectualisme inintel·ligent

Catalunya ha fet un nou plebiscit i ha continuat fidel al mateix pensament del 12 d'abril. Ha votat altra volta per Catalunya i la Revolució. Però encara amb més decisió que les altres voltes, perquè a més d'eliminar els partits intermitjos i extremistes, ha batut per complet els d'organització espanyola. Ni a dreta ni a esquerra ha volgut elements que pertorbessin la seva inspiració peculiar i intentessin atrofiar la seva constitució per desitjos estranys a les seves

necessitats. El sentit polític tan despert del nostre poble ha excel·lit en les passades eleccions, i per això, cal que tant els vencedors com els vençuts meditin la lliçó que han rebut.

Les raons que tingui per a refusar els partits de direcció forastera, les ha aplicat també a alguns dels que entraven en lluita, i que es vanen d'una lleialtat catalana. Si en l'aspecte catalanista, de defensa de les nostres llibertats, no podem contradir-ho

en el que es refereix a la seva conformitat amb les aspiracions populars, la cosa canvia per complet.

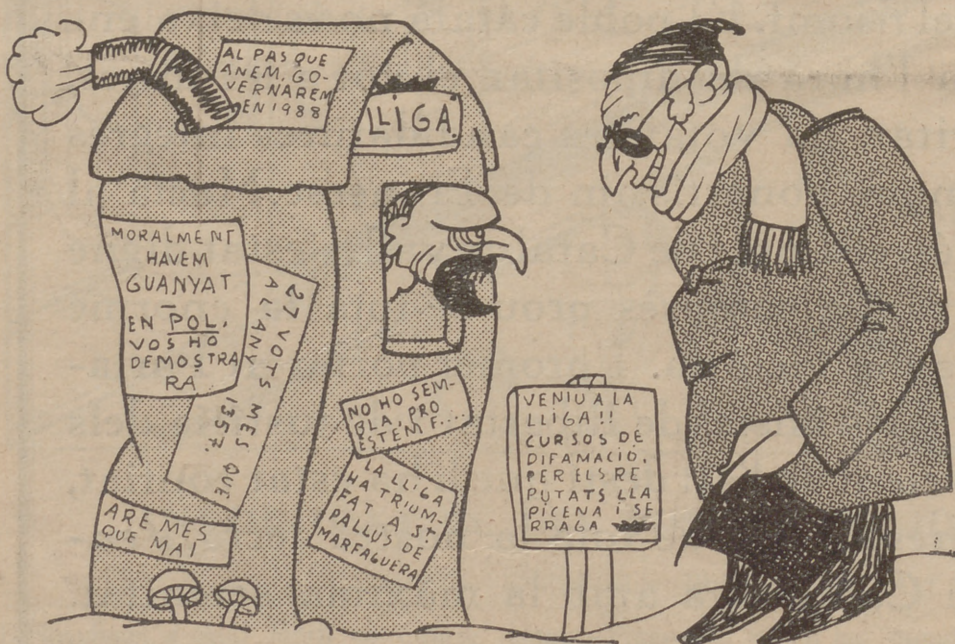
La lliçó rebuda amb insistència pel Partit Catalanista Republicà, és demostrativa. La seva petulància en presentar-se com a partit de la intel·ligència l'ha perdut, a més d'altres arguments. El cos electoral no ha eliminat la intel·ligència, però sí a qui sense mèrits volia confiscar-la.

Apart que els altres partits presentaven universitaris i intel·lectuals, i l'Esquerra Republicana avalava tan alta personalitat acadèmica com el rector de la Universitat i escriptors com Puig i Ferrater i Ventura Gassol, el que ha molestat el poble i ha fet que els menyspreés en absolut, és l'altisonància de la seva campanya.

Molt més quant l'elector avui té una finor per a apreciar els matissos. Primer que tot no ha pogut comprovar aquesta intel·ligència que tant els engallava. No és que en dubtés, però en no veure'n una demostració eficient, no ha volgut premiar una virtut domèstica, desconeguda un cop traspasat el cercle íntim. No solament no l'ha volgut premiar, sinó que l'ha volgut punir.

El raonament de l'home del poble és lògic i just. Diu aquest home: "El distintiu de la intel·ligència és precisament la curiositat i l'esperit d'investigació. Qui no s'aboca amb tota la febre damunt el món que l'envolta i damunt seu satisfà el desig de conèixer i fruit en aquest coneixement, no té cap de les facultats de la intel·ligència, en viu apart, i orienten la seva vida altres quefers i neguits, els quals no necessiten més que adaptació i entrenament.

El nostre poble, des de molts anys, però sobretot en el que va de segle, ha passat moltes amargors, i ha posat en la lluita per a alleugerir-les una passió i una violència

El senyor Esteve: —Senyor Cambó, venia a veure si, ja que hem perdut, voldrieu donar-me tot el paper de propaganda que ha sobrat, per a fer paperines.

extremades, i no obstant, aquesta passió ha estat completament negligida de les especulacions intel·lectuals. Repasseu el que s'ha escrit sobre el sindicalisme, i trobareu una bibliografia migrada, i encara en aquella migradesa hi és absent la signatura dels senyors que es deien savis i pregoaven tothora el seu tecnicisme. De la qüestió rabassaire, vella de fa molts anys, que durant l'altra República espanyola s'exterioritzà amb una agressivitat molt més aguda que ara, ja que en alguns moments de finals de segle prengué el caràcter de "jacquerie", aquests intel·lectuals anaven dient en mítings i articles que era una invenció de l'Esquerra i que Companys havia creat el problema per a perjudicar-los. I com aquests dos plets, qualsevol altre que hagi patit el nostre poble.

L'allunyament dels neguits populars és palès i no cal furgar gaire per a la demostració. Ni per a defensar-los ni per a blasmar-los ha trobat en els estudiosos cap afany. No han inspirat les seves lluites; l'assagista ni el sociòleg ni el literat ni l'artista. I el poble en treu la conseqüència que, o no representen la intel·ligència com diuen o aquesta intel·ligència viu per complet apartada d'ell, i si ara s'hi apropava era per a

entabonar-lo. Els ha interessat més la Grècia, la Roma o la Catalunya clàssiques o un plet estranger actual que tots els dalers del poble de Catalunya.

I no el coneixien. I li parlaven un llenguatge que no comprenia; no per enlariat i selecte, que prou rebaixaven la paraula i la grolleria del mot s'adeia a la grolleria del pensament, sinó perquè en cap moment no sabien tocar la seva cordialitat ni sabien el camí de la seva emoció. N'estan tan lluny com aquella intel·lectualitat catalana que abandonà la nostra llengua en cerca d'una difusió més gran per a la seva obra; la intel·lectualitat de la candidatura d'Acció Catalana, parlava un llenguatge completament foraster, perquè les seves idees no concordaven amb les del poble.

Per això els ha refusat i ha votat qui vivia els seus fervors i els valorava en idioma entenedor i emocionat.

Tant a l'esquerra com a la dreta, en aquestes eleccions el poble s'ha votat ell mateix. I això, creguin el que vulguin els qui gallegen d'intel·lectuals, és un alt exemple. El poble els ha donat una lliçó. Aprenguin la pel bé de tots.

Jaume AIGUADER i MIRÓ

Intermedi còmic pel clown senyor Cambó

"La Veu de Catalunya", amb el títol "Després de les eleccions", han publicat un comentari signat pel senyor Francesc Cambó, el qual resulta inefablement humorístic. Amb una mica més, el senyor Cambó acaba afirmant que la "Lliga Regionalista" ha guanyat les eleccions i que l'Esquerra les ha perdudes. La manca absoluta de sentit de la realitat, exarcebada per l'absència del senyor Cambó durant un any i mig, després de fugir per Irún ran de la proclamació de la República, fan que el senyor Cambó no tingui ni la més mínima percepció exacta del moment actual de la política catalana. La Lliga, com tots sabem perfectament, és un partit en liquidació. Cal que sigui fundada una Dreta. Però aquesta Dreta, si vol actuar amb èxit dintre la política catalana, ha d'ésser d'un republicanisme absolut. La Lliga no podrà ésser-ho mai, car la Lliga porta al damunt el pes inollidable i imperdonable de trenta anys de col·pés del fracàs mortal del lerrouisme i de la defunció política del senyor Lerroux, deslaboració amb la difunta monarquia. Després de la giravolta ridícula del pobre Marcellí Domingo, la nota còmica de Francesc Cambó accentua encara més la marxa triomfal de l'Esquerra. Llegiu i rieu una estona:

"L'aplicació d'un procediment electoral absurd priva a la Lliga que el seu gran triomf electoral de diumenge tingui, quant al nombre de diputats electes, l'extensió que prendria amb l'aplicació, en qualsevol de les formes que presenta en els països democràtics, del règim electoral que estableix entre el nombre d'electors i d'electes la deguda proporció.

Però el fet, el fet definitiu i eloqüentíssim, és que el partit de l'Esquerra, que en les eleccions de 28 de juny quadruplicà els vots de la Lliga, en les eleccions de diumenge no arriba a superar-los d'un cin-

quanta per cent: els vots de la Lliga han augmentat, arreu, en proporcions considerables, mentre que els de l'Esquerra han disminuït en una proporció semblant. De l'espai que separava els vots de la Lliga dels de l'Esquerra, van salvar-se'n diumenge cinc sisenes parts aproximadament. L'esforç per obtenir el triomf material és insignificant, comparat amb el canvi que ara s'ha fet.

I no cal oblidar que la Lliga lluitava contra un partit que tenia a les seves mans dos recursos de força extraordinària, i que mai no es presenten junts: la força del poder

(la Generalitat, els Ajuntaments i els jutges municipals) i la força que encara tenen, damunt de certes masses, les promeses demagògiques que no es poden complir.

♦♦

Contemplem amb satisfacció grandíssima la nostra victòria d'ara; expressem el nostre agraïment a tots els qui ens ajudaren per a poder assolir-la. No tinguem ni un mot de greuge per als qui intentaren impedir-la, que prou càstig tenen amb el què diuen les xifres dels escrutinis. Oblidem tots els greuges que se'ns han inferit aquests dies, saludem els que tindran el govern de la Generalitat, desitgem que el patriotisme els posi al nivell de llur tasca i de llur responsabilitat... i comencem, immediatament, sense un instant de repòs, sense que pugui refredar-se l'entusiasme de les darreres setmanes, la tasca de demà.

♦♦

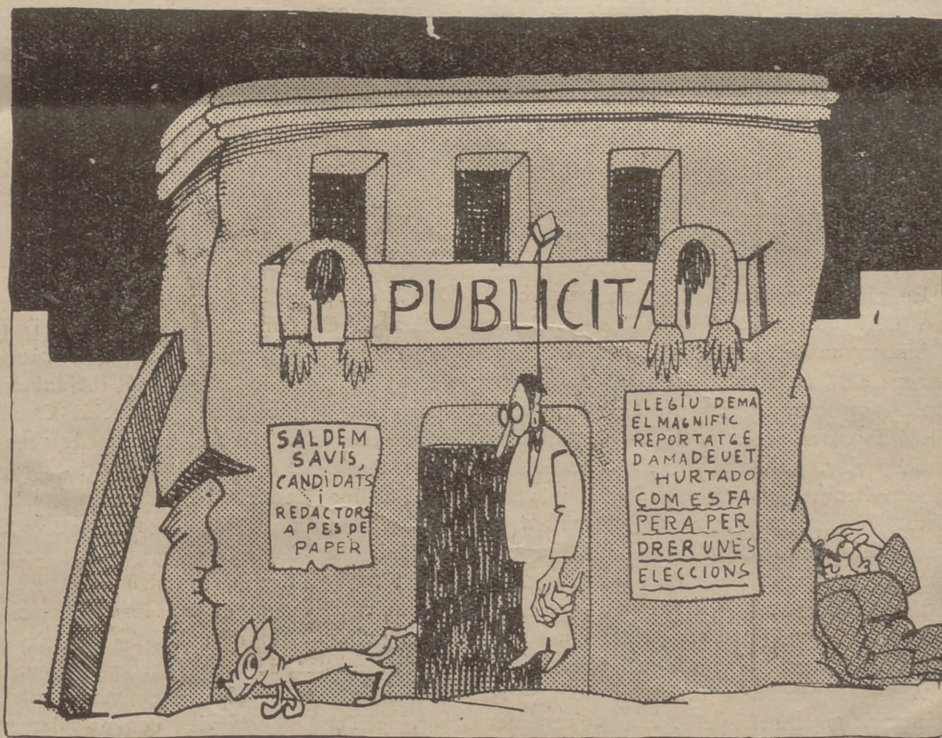
Al Parlament de la Generalitat la Lliga hi tindrà una representació selecta i tan nombrosa com el règim electoral permet, car la Lliga ha guanyat totes les minories.

La nostra minoria al Parlament de Catalunya té una tasca tan difícil com honorosa a complir. Els noms de les persones que hauran d'integrar-la són la major garantia de què sabran complir-la.

Ara, la Lliga, com a partit, ha de prendre la gran embranzida de diumenge com a punt de partida d'una actuació tan viva com assenyada, no sols per consolidar-la, sinó per a donar-li la màxima fortalesa i la màxima amplitud.

Ha de procurar la Lliga que s'ajuntin a ella, de manera permanent, aquells que li han portat ara el concurs de llur vot. La propera celebració de la gran Assemblea que, sense destruir tot allò que, durant trenta anys, ha fet la seva força, facilitarà la seva millor adaptació als moments i a les necessitats presents, facilitarà aquestes incorporacions.

Es precis que tothom es convenci que avui no s'hi val a desinteressar-se de la política, car no és sols desinteressar-se dels

—Quina fi la nostrat i tan savis com som!

Després del triomf

—Mentre et tingui a tu al costat, poden anar cridant aquests...

interessos generals, sinó també desinteressar-se dels interessos particulars. I no s'ha inventat encara cap altra manera d'intervenir en política que a través dels partits.

I una de les missions primordials que ha d'imposar-se des d'ara la Lliga, és actuar intensament damunt la massa obrera, industrial i agrícola.

La Lliga és l'únic partit català que té un programa social. Cal reconèixer, però, que no ens hem cuidat prou de propagar-lo. Cal que ho fem, des d'ara, amb invencible perseverança.

No oblidem que el partit conservador

anglès treu de les masses obreres una part grandíssima dels seus vots. I això és perquè els obrers anglesos han pogut veure constantment com, sense escampar odi, ni fer promeses que no es poden complir, el partit conservador anglès ha portat als interessos obrers la màxima sollicitud.

✱

Hem passat unes setmanes lluitant pel govern de la Generalitat. Des de demà hem d'emprendre, amb més ardor que mai, la lluita per la conquesta del poble de Catalunya: tant de la seva confiança com del seu afecte."

Visqueu tranquil, Esclasans!

En el número de la setmana passada de LA CAMPANA DE GRACIA, Esclasans publicava un dels seus articles, titulat "Parlament de Catalunya", dient els motius que tenia per no votar cap altre partit que no fos l'Esquerra. I en al·ludir l'Acció Catalana, parlava dels atacs que els seus homes havien llençat sempre contra d'ell i la seva obra. Visqueu ben tranquil, admirat Esclasans! Els atacs dels homes del fracassat Partit Catalanista Republicà no fan ja cap mal a ningú. Tota la tristesa d'aquest partitidat que ha volgut ésser polític i no ho ha estat mai, recau damunt dels seus components i esquitxa els literats i polítics que són molt superiors a ells. Encara recordem, per haver-hi assistit, aquella Assemblea Nacional Catalana, celebrada l'any 1922, que

havia de renovar, segons deien, tota la política de Catalunya. I ja ho veieu. Durant el Directori, s'ajupien covardament. Quan el general Losada dissolgué l'Ajuntament, l'any 1923, els homes d'Acció Catalana abandonaren vilment els escons de regidors que els havia confiat el poble, i es tanquaren a llurs domicilis, exactament igual que tots els dels altres partits del Consistori barceloní. Des de les pàgines de "La Publicitat", es dedicaren a fer ingenus jocs de paraules d'amagat de la censura, sense que mai publiquessin ni una sola protesta viril contra l'estat de coses vergonyós que ens humiliava a tots. Mentre els grans patriotes eren a l'exili, ells vivien convertiblement a llurs cases i a llurs bufets d'advocat, deixant que la maltempada fes de les seves

i afirmant que un dia o altre s'acalaria. I, és clar, un dia o altre s'acabà: tou el 12 d'abril, quan el molt honorable Francesc Macià proclamà la República Catalana i obrí el camí del retorn a tots els altres patriotes. Només vós, estimat Esclasans, us negareu a col·laborar en periòdics com "La Publicitat" i el "Mirador", que exigien un to baix de veu i la dissimulació de les paraules clares i dels sentiments purs. Recordo com si fos ara els insults contra vós i les ironies sagnants i plenes de bilis contra la vostra obra. Teniu tota la raó en dir que les befes més crudels estan arxivades en les col·leccions d'aquells periòdics!

Ara aquesta mena de gent ha fracassat d'una manera definitiva. No hi seran pas al Parlament de Catalunya, ni cap falta que hi fan! Sou vós, amic Esclasans, el que hauríeu d'ésser-hi! La vostra obra literària, honrada i noble, és la única que mereix el premi dels fidels defensors de la pàtria. Us he seguit a través de tota ella, i de les vostres evolucions, que han tingut sempre una mateixa ratlla recta sistemàtica. Dels "Articles inèdits", les "Històries" i el "Victor", a l'obra meravellosa i única dels "Ritmes" i el "Primer llibre del sistema" la vostra evolució ha estat sempre normal i encarrilada a detensar l'honor de la nostra literatura. I els periòdics de l'Acció Catalana us han insultat i us han fet el buic mes complet! No tingueu pas por que a "La Publicitat" i al "Mirador" surtin mai crítiques al marge dels vostres llibres, sinó és per insultar-vos i molestar-vos! Que en són, de petits, tots ells!

Però visqueu tranquil, Esclasans! Quan ningú ja no es recordarà de cap dels literats catalans actuals, la vostra obra admirable serà més viva que mai. Temps a venir, els vostres llibres i el vostre conjunt sistemàtic tindran la mateixa grandesa que pugui tenir l'obra completa d'un Ramon Llull. Vós sou l'únic que heu encertat el to veritablement intel·lectual que ha de tenir una literatura rigidament europea. Que lluny, vós, de la manera de pensar i d'escriure d'aquests pedants insuportables que es diuen J. V. Foix i Guillem Díaz-Plaia, Carles Capdevila i Manuel Brunet, Tomàs Garcès i Just Cabot! Els fracassats del Partit Catalanista Republicà, de "La Publicitat" i el "Mirador", fan una simulació de literatura que s'enfonsarà amb ells, i desapareixerà quan ells morin. Si hem tingut una època, ara ja morta i ben oblidada, de literats de la Lliga Regionalista, ells representen el període totalment fracassat d'Acció Catalana. Jo ja veig que vós no sou ben bé un home de partitpolític, puix que esteu molt per damunt de la política, amb la vostra visió intel·lectualista de totes les coses, visió que arriba a percepcions i realitzacions genials. Però un escriptor com vós només pot ésser republicà i d'Esquerra. Visqueu tranquil, Esclasans! Som pocs encara els que us escoltem i seguim, però som els millors. I a nosaltres, els hominics de "La Publicitat" i del Partit Catalanista Republicà ens diuen ben poca cosa. No és això el que necessita la futura Catalunya dels nostres somnis. Són obres responsables, com la vostra, que renoven la tradició tot continuant-la. No defalliu, i avant, per Catalunya, benvolgut Esclasans!

Jaume RIBALTA

La Revolució Catalanista

Sovint, fullejant la Història de Catalunya, se'ns ha acudit la idea de fer-ne un simple esquema revolucionari, que podria prendre perfectament el nom d'Història de la Revolució Catalana, i que aniria des dels orígens de la nostra nació fins al dia d'avui. Si ho apliquem a la cadena d'efemèrides històriques que marquen la vida del nostre país, veurem que és un seguit d'alts i baixos, d'impulsions i depressions, de períodes d'energia i de repòs perfectament delimitats. L'esperit de Catalunya ha bufat sempre on ha volgut. Però no ha deixat mai de fer-ho en instruments de rebel·lió. Si allò que els filòsofs constructors de sistemes en diuen "voluntat de puixança" i "voluntat de ruïna" pot aplicar-se a la vida dels pobles, Catalunya constitueix un model insuperable de país agitat tothora per una voluntariosa flama immortal. Assajaré d'esquematitzar la nostra història resseguint només les summits d'aquesta revolucionària orografia nacionalista.

Catalunya, en temps primitius, fou invadida per diverses races orientals, suportant amb això la sort mateixa de les altres nacions occidentals. En altres llocs, en assaigs i articles, he fet remarcar la profundíssima empremta d'orient i d'occident que els lírics purs trobem, marcada amb incisió perenne, damunt la psicologia catalana de totes les edats. Els fenicis, els sards, els grecs, els cartaginesos, els romans, els gots i els alarbs inundaren i influïren successivament l'argila molla del terror i la raça, fins a la plasmació concreta de la nostra nacionalitat. Catalunya ha passat per diversos períodes de formació i transformació: l'època de les invasions, fins al segle VIII; la creació de la monarquia nacional, fins al segle XII; la confederació catalana-aragonesa, fins al segle XV; la unió catalana-castellana, fins al segle XVIII; la centralització de Catalunya, fins a la fi del segle XIX; finalment, la Renaixença i època actual, que és el veritable període de plena consciència, i l'hora candent de la tasca formidable, que cristallitza, de mica en mica, en la síntesi gloriosa de la Revolució catalanista.

Ja en temps dels cartaginesos, que vingueren a la península ibèrica com aliats dels turdetans de Gàdes, la història ens conta que, havent aquests manifestat llurs propòsits de conquesta i assimilació, tingueren de lluitar acarnissadament amb els naturals a l'interior de la península, i amb els grecs a les costes del Mediterrani i a les illes Balears. Més tard, en declarar-se la guerra entre cartaginesos i romans, Anníbal, amb un exèrcit de 90.000 homes i gran nombre d'elefants, entrà a Catalunya, travessant-la per la vall del Segre, veient-se obligats a combatre la resistència dels andosins i els arenosis, que s'oposaven a llur pas. L'estada dels romans a Catalunya s'allarga fins a 614 anys. La lluita per la independència en durà 189, des de l'expulsió dels cartaginesos fins a la submissió dels catalans a la grandesa militar i política de Roma, en temps del gran August. Aquesta època es caracteritza per les rebel·lions cons-

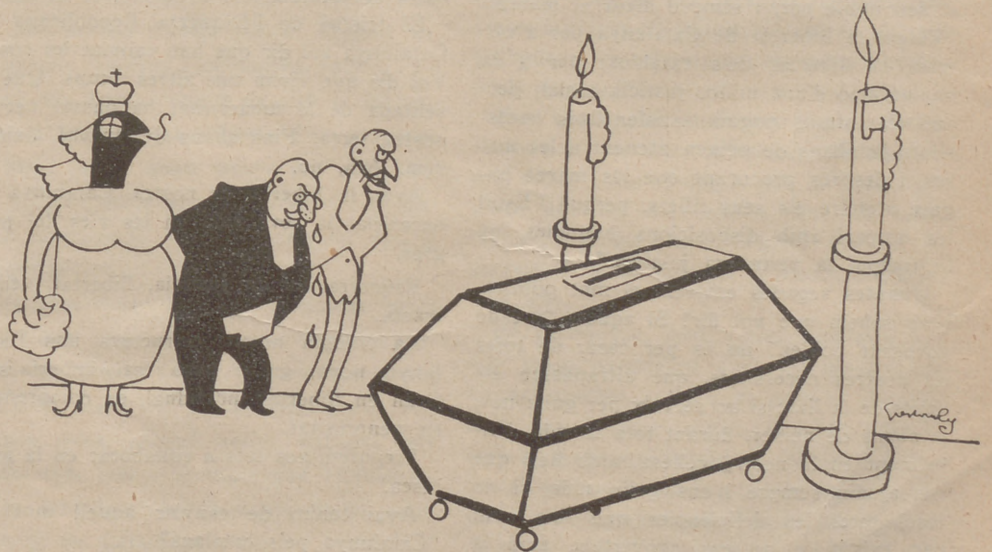
tants i les lluites terribles de Catalunya per conservar la seva independència. D'August a l'ocupació dels gots, van 428 anys, marcats profundament per l'esclat del cristianisme. La guerra de l'independència fou menada pels il·lustrats Indibil i Mandoni, que ja havien lluitat contra els cartaginesos i acceptat tractats amb Escipió. Foren derrotats i sotmesos, però s'alçaren altre cop en lluita contra Lèntul i Manli, enviats contra d'ells, morint Indibil en la batalla i essent Mandoni clavat en creu. La dura lluita de Catalunya contra el Poder de Roma determinà l'alçament de tota la península ibèrica. Roma envià Cató, que tingué de guerrear amb els catalans just en desembarcar al país. Davant l'alçament dels bergistans, Cató ordenà el desarmament de tots els ibers, dels Pirineus a l'Ebre. Els ausetans, suesetans i sedetans se li sotmeteren, però la revolta fou mantinguda i prosseguida pels lacetans. Sertori proclamà la independència, i els catalans l'ajudaren amb entusiasme, sobretot els ausetans; però Sertori fou assassinat a Aitona, durant un àpat, i els catalans que l'acompanyaven, rebels com eren, preferiren el suïcidi abans que la rendició. En encendre's la guerra civil entre Cèsar i Pompeu, aquell vingué a Catalunya i assetjà la host pompeiana, entre la vall del Segre i la ciutat de L'leida. Vençuda aquesta per Cèsar, tota Catalunya es sotmeté al vencedor. Més tard, August, primer emperador romà, vingué a Tarraco, i els catalans visqueren amb una certa autonomia i en pau prolongada. Aleshores nasqué el cristianisme, que representa una etapa veritablement important en l'esquema de la nostra secular Revolució racial, i que lliurà molts màrtirs a les primeres persecucions.

La monarquia gòtica durà 302 anys: els primers reis gots eren veritables reis catalans, car llur domini no passava enllà del Llobregat. La monarquia catòlica, fundada per Recared, preparà la invasió dels alarbs. Ataulf, bàrbar got, s'apoderà de la Gàl·lia narbolense i de part de la província tarraconense, quedant Catalunya dividida entre gots i romans. Aquests ocuparen Catalunya la nova, del Llobregat a l'Ebre, i aquells

Catalunya la vella, dels Pirineus al Llobregat. Ataulf establí la seva cort a Barcelona, i fou assassinat per Sigeric. En el regnat de Teodored, tingué lloc la revolta dels Bagaudes, que reclamaren llur llibertat, contra els grecs i els romans. En el regnat de Wamba, alguns nobles sublevaren i portaren a rebel·lió la Catalunya i la Septimània. Paulus, enviat contra d'ells, es proclamà rei a Narbona. Wamba, amb el seu exèrcit, travessà Catalunya per la vall del Segre, pel centre i per la costa, vençant Paulus.

El segle IX és el de la formació de la nacionalitat catalana. Després de la reconquesta completa de Catalunya la vella pels monarques francs auxiliats pels naturals del país, s'hi estableixen els comtes-governadors dependents dels monarques francs. Les revoltes, sublevacions i lluites intestines són incessants. L'esperit lliure de Catalunya pugna vivament per afirmar-se i expandir-se. Ja els catalans malden heroïcament per emancipar-se del domini estranger. Més tard, els comtes-governadors es converteixen en hereditaris, i Guifre el Pilós inaugura la dinastia comtal de Barcelona, que aviat dominarà, independent i sobirana. Amb la reconquesta anaven eixint a llum les antigues regions històriques, que es situen sota la dominació de magnats temporals i amovibles, segons la voluntat reial. I aquests governants van fer pròpia la causa particular del país, prescindint de l'auxili dels reis per anar guanyant nous territoris. La tendència autonomista s'anà fent irresistible, i els reis francs acabaren anomenant governadors que eren naturals del país. La tendència anti-franca s'accentuà amb les pugnes i tivantors entre els sobirans de la terra franca i amb les revoltes entre comtes-governadors. Aquestes lluites afeblien enormement el Poder suprem, la qual cosa preparava la fundació de la Catalunya nacional. L'any 874, l'assemblea de Quiersi declarà hereditaris els grans feus, i en aquesta disposició anava inclòs el comte-governador Guifre el Pilós. Ell fou el fundador de la dinastia comtal catalana i el pare i padri de la nació. Amb ell naixia, gloriósament, el Comtat de Barcelona.

A. ESCLASANS

L'urna de l'Esquerra és tan gran, que serveix per deixar que hi votin, i després per enterrar-hi tots els partits que volien enfonsar-la...

Després de la victòria

"La victòria és de l'Esquerra!" Va ésser el mot d'ordre a les primeres noves que s'obtenien en els centres polítics. El poble altra vegada ha confiat en la sinceritat dels nostres homes, en llurs mots plens de veritat, dictats pel sentiment, per l'assimilitud amb el mateix poble, i per les necessitats a resoldre, d'una peremptòrietat indiscutible. Ara ja hem guanyat! Ara cal treballar, construir, organitzar. La nostra tasca comença, i comença precisament amb l'assentiment del poble i la guaita del poble. Tothom vigila! Tothom està amatent!

Cal resoldre els grans problemes. Convertir Catalunya en una Dinamarca del Sud, fer que les nostres Lleis siguin les millors i les més justes. Tornarà Catalunya a donar lleis al món?

Devem fer renèixer l'esperit catalanesc en les nostres coses. Tots plegats, ara, devem ajudar a construir.

Nosaltres, les dones, no havem aportat res en aquest instant, però d'ara en avant sí que podem ajudar. Si bé és veritat que dins el Parlament de Catalunya no s'hi oïra la veu femenina, la veu de la dona catalana, que tant bon sentit hauria donat a totes les qüestions a resoldre, nosaltres podem fer tasca de crítica en la Premsa i podem orientar aquells desviaments, que indubtablement existiran per mancar-hi la nostra sensibilitat.

Sabem que existeix un bon desig de resoldre els problemes que avui ens preocupen amb ample sentit de justícia social. Que l'aplicació de les lleis a Catalunya, serà feta amb tot l'esperit liberal i democràtic que hom pugui extreure de les mateixes.

Que els febles, aquells que fins avui havien estat descuidats amb una negligència estulta, tenen d'obtenir tots els màxims beneficis que els hi havien estat negats.

Les dones...! Els infants...!

Quantes vegades nosaltres havem sentit de llavis del nostre venerable President, Francesc Macià, aquest bon desig, aquest noble afany d'obtenir la totalitat del Poder, per tal de subsanar la greu equivocació dels governs de les dretes!

Quantes vegades, repetim, li havem oït expressar els seus sentiments, en aquells parlaments plens de la bonesa que traspuja el seu noble cor, i sempre dient el mateix: "Volem la llibertat de Catalunya per a obtenir la llibertat dels catalans; per a la implantació d'una millor justícia social; perquè els infants puguin satisfer llurs necessitats ja abans de néixer, atenent a les mares, i després procurant que les mares puguin atendre els seus fillets, perquè l'Estat les ampari amb disposicions humanes, on hi traspuï la vertadera justícia."

Quantes vegades emprem el mot política, i no sabem què vol dir! Si aquest "art de governar pobles" no és per curar de totes les nostres necessitats, que ultrapassen els límits de la llar; si no serveix per guiar-nos, ja abans de néixer, durant tota la vida, i finalment en la nostra vellesa, amb lleis que ens ajudin sempre i ens guïin més, si no resol totes les deficiències que fins avui han existit, si no ens converteix, amb la recoïnxença de la nostra ciutadania plena,

Esquerra Republicana

El diumenge triomfant

Tot l'aire gris tenia un tremolor de victòria. Els obrers dubtaven. Però votaren. I cap allà al migdia molts d'ells ja havien votat l'Esquerra. Cal confessar que tota la part sana del nostre poble ha sapigut comprendre el deure ciutadà i dur-lo a la realitat. Els pobres pedants d'Acció Catalana no comptaven per res. Els dos perills grans eren la Lliga i en Lerroux, dos grans partits que convenia liquidar d'una vegada per sempre, com eren els màxims puntals del front de dretes enemic jurat de l'Esquerra. I els proletaris de Catalunya ho compregueren prou clar. Era precis que la reacció abaixés el front. I per aconseguir-ho no hi havia altre camí que votar per la continuació de la Revolució catalanista. Ara s'han allunyat molts perills, i esperem que quan funcioni el Parlament de Catalunya les reivindicacions obreres seran estudiades i resoltes en tot allò que humanament sigui possible. Ara l'horitzó està aclarit. I els obrers que no vulguin veure-ho és que viuen fora del món. Nosaltres creiem en l'Esquerra Republicana de Catalunya i en els seus homes. Que la veu popular s'aplegui sempre al voltant dels mots Catalunya i República. I que triomfi sempre. Visca Macià!

Carles VIADIU

en homes de debó, allunyant de nosaltres els autòmats, els inconscients, els esclaus que fins avui havíem estat, de res no ens serviria entrar en la comprensió exacta del mot política.

Per a nosaltres, gent nova en la paestra, política té de voler dir sinceritat, noblesa de sentiments i justícia. Altrament, no ens podria interessar ni el mot ni les derivacions del mateix.

El triomf de l'Esquerra Republicana de Catalunya vol dir que han canviat les coses. Vol dir que vivim uns altres temps. Que la ventada de la modernitat ha passat per la nostra terra. Fins abans del triomf, dubtàvem. Ara, no.

Avui, la llibertat és nostra. Catalunya ha encarrilat la seva vida en les vies del progrés.

Esquerra vol dir justícia, llibertat, democràcia.

La trilogia nostra estructura una Catalunya nova, gran; però mai imperialista. Gran en llibertat individual, en comprensió, en generositat.

Preparem-nos tots a col·laborar en la gran tasca.

Avui tenim de canviar aquell mot de "Catalunya pels catalans"

Cal que aquell egoisme es transformi en

un noble desprendiment generós; i diguem convençuts de nosaltres mateixos: "Els catalans per a Catalunya".

Així, tan sols així, ens farem dignes del triomf.

Ara tots a treballar, a col·laborar, a cons-

LA VICTÒRIA

BARCELONA

Candidatura d'Esquerra Republicana

Francesc Macià i Llorens

Jaume Serra Hunter	62.262	Joan
Carles Pi i Sunyer	61.945	Ama
Joan Lluhí i Vallescà	60.991	Estan
Josep Tarradellas i Joan	60.867	Joan
Joan Puig i Ferrer	60.540	Màrt
Josep Dencàs i Puigdollers	59.207	Nico
Joan Soler i Pla	58.777	F. Ri
Joan Casanelles i Ibars	58.677	Miqu
Joan Tauler i Palomeres	58.269	Mart

L'Esquerra s'emportà també més

Tindrem 67 diputats a

VISCA CATALUNYA!

VI

licana de Catalunya

truir, homes i dones plegats; Catalunya ho reclama, els nostres ideals ens ho assenyalen, els nostres sentiments ens ho exigeixen. Avant, per Catalunya i la democràcia!

Maria Teresa GIBERT

VICTORIA

ELNA (Ciutat)

guerrarepublicana de Catalunya

i Lla.		65.300 vots
62.262	Joan P. Soler i Bru	58.002
61.945	Amadeu Coldeforns	57.968
60.991	Estanislau Ruíz	57.788
60.867	Joan Fronjosà	57.746
60.540	Màrtir Rosell i Vilar	57.644
59.207	Nicolau Battestini i Galup	57.588
58.777	F. Ribes i Soberano	57.532
58.677	Miquel Guinart i Castellà	57.510
58.269	Martí Barrera	57.393

també majories a tot Catalunya
7 diputats al Parlament

¡VISCA LA REPÚBLICA!

Després de les eleccions CONSTRUIM TOT SEGUIT

Després del triomf de diumenge passat de l'Esquerra Republicana de Catalunya, triomf que porta adherit l'esbandida més formidable que jamai Catalunya va poder aconseguir, la derrota, per a sempre més, dels lerrouxistes, juntament amb l'esplendorosa demostració de republicanisme i catalanitat que el poble català ens deparà, cal començar a fer tasca ferma, cal construir, tot seguit.

L'Estatut de Catalunya, en les disposicions transitòries que porta annexes ens dona una norma de celeritat. El Govern de la República ha dictat ja les normes en que han d'ajustar-se. la Comissió mixta, assenyalada en l'Estatut, per tal de fer l'inventari de bens i drets i l'adaptació dels serveis que passen a ésser de la competència de la Generalitat. Cal remarcar d'aquest decret del Govern de la República l'esperit que porta per a no deixar desatès en cap moment qualsevol dels serveis suara esmentats. Ens diu que l'adaptació d'aitals serveis, serà progressiva i deurà efectuar-se a mida que s'hagin constituït els seus organismes necessaris. Demés, afegeix, que mentrestant no s'efectuï l'adaptació corresponent de cada servei, continuarà realitzant-se igual que en l'actualitat i subsistirà la competència de les autoritats o funcionaris encarregats fins ara dels propis serveis.

Com podem comprendre, la tasca a realitzar representa per a nosaltres un gran esforç. Sense complir aquests requisits legals suara esmentats, res es pot fer. Afegim encara nosaltres la importància que representa també per aquesta adaptació de serveis la constitució de la Junta, anomenada per la Constitució i l'Estatut de seguretat, Junta que té assignada la tasca de fer el traspass dels serveis d'ordre públic, Premsa, associacions, reunions i espectacles públics i tot seguit ens darem compte de què, la febrilitat que hem portat aquests dies gloriosos de lluita noble, quan menys per part nostra, cal que no la deixem refredar. El descans momentani solament serviria per a perjudicar-nos.

Esquerra Republicana de Catalunya, però, no parará un moment, ni s'adormirà damunt el triomf. Construirà, estructurarà i farà tot el necessari per aconseguir una Catalunya nova, perquè, amics, cal que ens donem tots ben bé compte que l'Esquerra, no és sencillament l'Esquerra, és ja avui, el Partit de Catalunya.

Francesc PADRÓS i BIGAS

La desfeta dels "capacitats"

El poble català acaba de donar una lliçó ben severa i exemplar a tots els grans egòlatres de la nostra política.

La Lliga, el Partit Catalanista Republicà, i àdhuc els radicals, partits la història dels quals és una ininterrompuda sèrie de desencerts dins la política, pretengueren descalificar l'Esquerra, nascuda sota els més brillants auspicis, perquè en un any i mig de govern provisional de migrades atribucions, no havia fet cap miracle, sinó tan sols coses humanament possibles.

Aquests senyors que, amb una petuància ridícula, es vanaven tothora de posseir el monopoli de la capacitat governamental, han fracassat sorollosament en les primeres eleccions per al Parlament català, malgrat la prèvia campanya difamatòria a què es lliuraren. I és que, en llurs activitats particulars, potser són realment unes llumeneres, com ells mateixos afirmen, però en la política no hi ha cap dubte de que resulten unes calamitats. Com a tècnics en llurs respectives especialitats, sols la direcció de bons polítics, és possible que fossin útils; però a poder governar, els manquen unes qualitats molt essencials: l'intuïció necessària per a poder percebre les realitats polítiques i l'audàcia indispensable per resoldre tots els problemes que s'en deriven, portant a terme les innovacions i reformes que calgui.

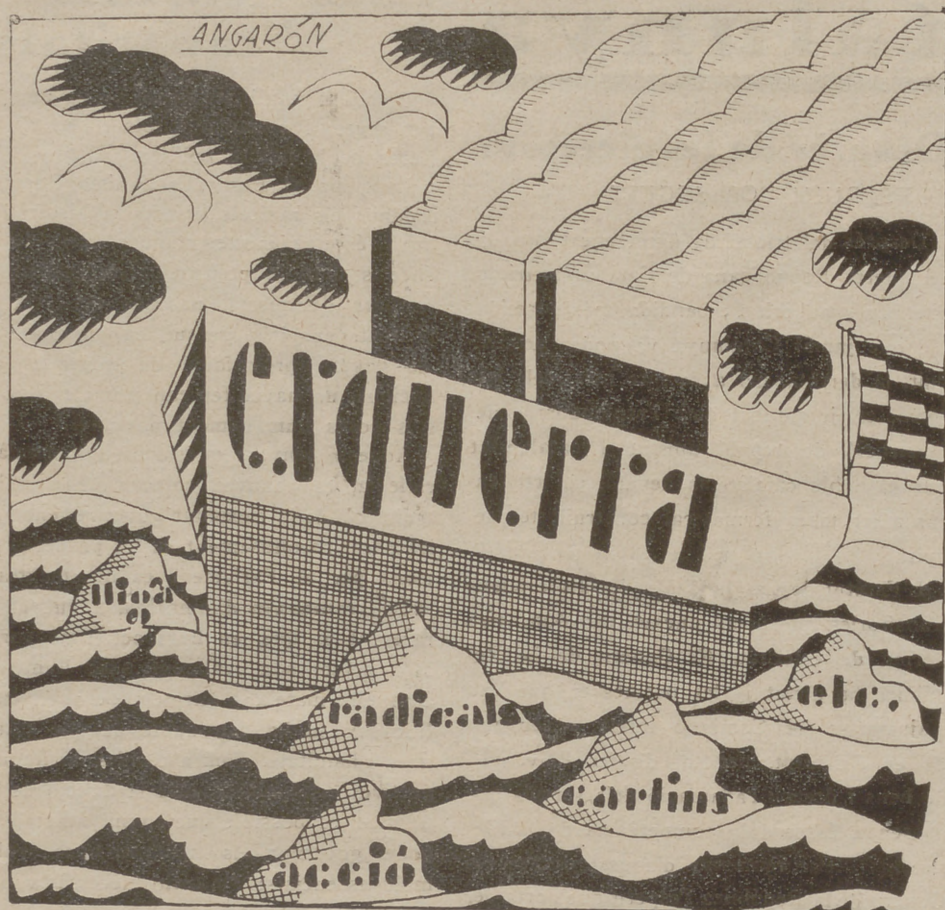
Azaña és considerat l'estadista més notable que ha sorgit de la República. Doncs bé, Azaña no és cap savià; ni tan sols és advocat; havia estat un simple funcionari, la capacitat política del qual, ningú hauria gosat aleshores equiparar a la dels Unamuno, Ortega i Gasset, etc. La realitat ha evidenciat, però, que les aparences no eren certes. Aquells veritables prestigis de la Càtedra, es trobaren desplaçats al Parlament, on poca cosa de profit hi han fet i en canvi, les relevants qualitats de l'insignificant funcionari, es posaven ben aviat de relleu, passat Azaña al primer terme de la política.

Els savis de Catalunya estaven al fracàs, no solament per mal polítics, sinó també perquè no han sabut atreure les classes mestres i no ho han intentat tan sols; ans bé, es burlaven de Macià, perquè en els seus parlaments es refereix tot sovint als humils i als que sofreixen.

Com que aquells consideren just o almenys convenient per llurs interessos, l'actual ordre social i no desitgen que es modifiqui, viuen apartats dels obrers, que no estan malcontents del paper inferior que els ha correspost a la Societat i temen acarar-se amb ells.

En l'actualitat, però, i això demostra que ens anem assimilant l'esperit europeu, ja no és possible aplegar el poble a l'entorn d'un nacionalisme arcaic, sense inquietuds socials, sinó que l'aspiració de nacionalitat ha d'anar unida a l'anhel de millorament social perquè obtinguin l'escalf popular.

Eugeni PONS

L'Arca de Salvació

“Catalunya catalana...”

El resultat de les eleccions de diputats al primer Parlament de Catalunya que anàvem rebent fins a altes hores de la matinalada del dilluns, ens ha fet recordar aquests versos que Ventura Gassol posà com a tornada en el seu llarg poema “L'ombra de Jacint Vilosa”:

“Ai, Castella castellana,
quins fills tens més castellans.
Catalunya catalana,
quins fills més poc catalans.”

Per aquest darrer vers, però, hem trobat tot seguit una altra variant ben contradictòria per cert i que demostra abastament que Catalunya catalana ja té els fills més catalans.

Una de les coses que més ens ho demostra és la derrota dels partits no catalans—prevista ja de bon principi—amb el final desenllaç dels lerrouxistes que s'hi han jugat la darrera carta.

Catalunya va a començar una vida nova, va a retrobar-se ella mateixa i, per tant ha d'ésser lògic que ens els seus assumptes no hi intervinguin sinó catalans. Aquesta vegada, el poble català ha sabut donar proves, una vegada més, de saber el que es feia. Ha sabut que el que convenia a Catalunya era que fos regida pels propis catalans.

Imaginem-nos, si no, un Parlament català en el qual hi hagués hagut una minoria només—ja no diem majoria—de parlamentaris radicals. Per un sol que n'hagués hagut, ja no hauria estat per nosaltres completada la representació de catalanitat

que exigeix el Parlament de Catalunya, per tal com el lerrouxisme no és ni ha estat res més que un partit anti-català: l'enemic més aferrissat que hem tingut dintre mateix de casa nostra, ara ja extingit i claudicat per sempre.

En el número de la setmana passada donàvem el darrer adieu al cap del partit radical, Alexandre Lerroux. El nostre comiat (no diem profecia) ha estat acomplert. Catalunya, amb l'ajut dels no catalans, germans d'altres terres d'Ibèria que conviuen amb nosaltres, i que s'hi senten bé, ha denotat al més farsant i fracassat dels polítics que no tenia cap dret a la més petita inter-

venció en regir els destins de la nova Catalunya que comença, i aquest partit ha quedat per sota de tots els partits catalans.

Algú va dir que en aquestes eleccions hi hauria sorpreses. I n'hi ha hagut, tanmateix. Els apassionaments polítics i les insidies emprades com a arma per a la campanya electoral, no han valgut de res perquè el poble català es decidís a triar els seus representants en aquests moments històrics de la nostra terra, i tots aquells que s'oposaren contra el sentiment de Catalunya i contra la veritat del nostre poble han fracassat i s'han estrellat contra les roques per no voler seguir el corrent que mena el nostre poble.

Es de lamentar, però, que l'egoisme de partit i de capelleta—reconeixent que la política no té entranyes—hagi enfonsat juntament amb els mateixos partits alguns dels nostres joves que haurien pogut fer un paper meritíssim al Parlament de Catalunya. Un exemple: Josep Iglésies, de Reus, un dels joves més indicats del camp de Tarragona que s'ha deixat endur al fracàs per Marcehí Domingo, juntament amb una candidatura de vells xacrats i inútils, precisament ara que Catalunya necessita homes nous. Marcehí Domingo i el seu vall cacicat han fet en aquest cas un crim infame, inutilitzant homes joves com el que hem esmentat, la catalanitat del qual coneixem abastament.

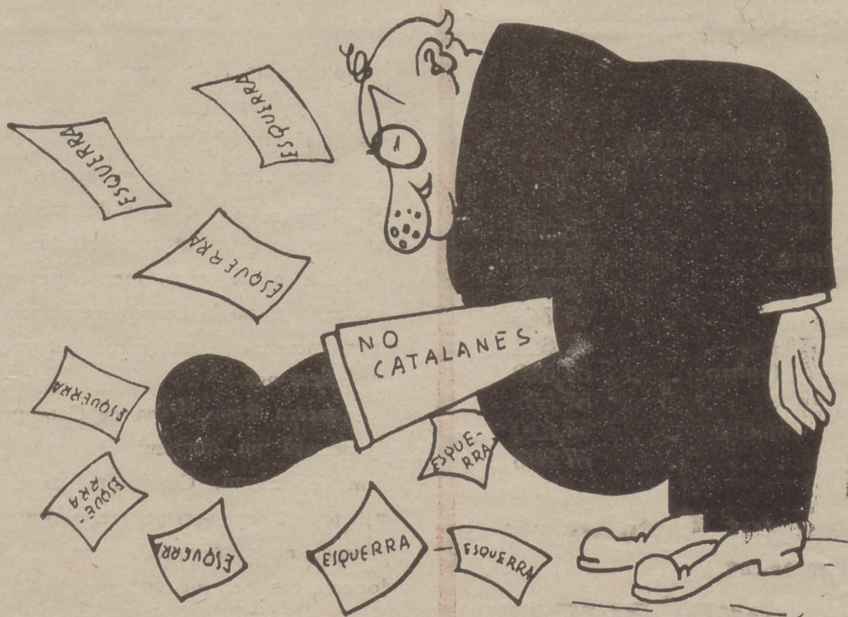
No obstant, però, Catalunya, la nova Catalunya que comença, té tot aquell aire nou que necessita, i amb l'enderroc dels partits no catalans i els catalans de mitja tinta, ens resta la forta esperança de què anem a reconstruir malgrat tot, una Catalunya abastament catalana.

J. M. PROUS i VILA

Subscriuiu-vos a

Ràdio Barcelona

Casp, 12 - BARCELONA

La punyalada

—I això que eren “No-catalanes”! Si arriben a ésser-ho!

Nicolau d'Olwer: —Jo us dic que els homes de l'Esquerra seran expulsats dels edificis oficials, i el mateix poble català els portarà al presidi i al manicomi!...

El poble català: —Pobre Nik! Els homes d'Esquerra han triomfat! I els nens d'Acció Catalana han acabat anant als llims, que és on van sempre els innocents!..

Documents

Perquè no manqui cap to als començaments que aquesta setmana s'han fet al marge de les eleccions, copiem a continuació una editorial publicada a "La Vanguardia" del dia 22. Tota la cursileria de "Gaziel" (Agustí Calvet), que de molts anys ençà s'entreté fent equilibris i nedant i guardant la roba, esclata divertidament en aquesta nota. No dubtem gens que aquesta manera de pensar i l'odi profund contra l'Esquerra triomfant que les seves paraules traeixen, retrata exactament l'opinió d les classes passives i dels lectors i subscriptors de "La Vanguardia", que és, ja no cal dir-ho, la manera de pensar de la colònia castellana de Barcelona:

"Otra vez las fuerzas izquierdistas de Cataluña, mejor dicho la "Esquerra" y sus aliados, han obtenido la victoria. ¿Hay alguien que pueda sinceramente extrañarse de ello? Durante los últimos quince días de preparativos febriles y pronósticos impacientes se oyeron decir muchas cosas. Se aseguraba que ocurriría ésto, y aquéllo, y lo de más allá que determinados partidos estaban en pleno auge y otros en franca decadencia. Los más fantásticos cálculos eran acogidos como verosímiles. Pero los enterados y expertos, o simplemente aquellos a quienes de instinto les repugna vivir de ilusiones, acababan siempre por encogerse de hombros y murmurar: "Sí, todo lo que

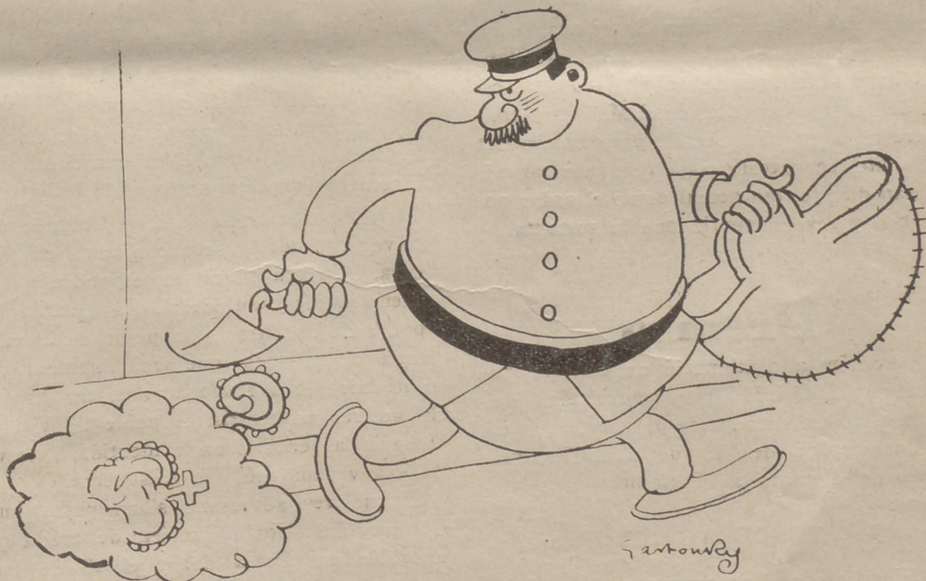
ustedes quieran, pero... ganará la "Esquerra".

¿Eran esos, tal vez, "esquerristas?" No: eran simplemente realistas, que es muy distinto. Tocaban, en una palabra, de pies en el suelo, entre tantos soñadores y tantos ilusos. Eran, para decirlo claro y de una vez,

gente que se daba cuenta de que, para derrotar a la "Esquerra" y cuanto ella significa se necesitaba algo muy distinto de lo que iba a oponerse en la contienda.

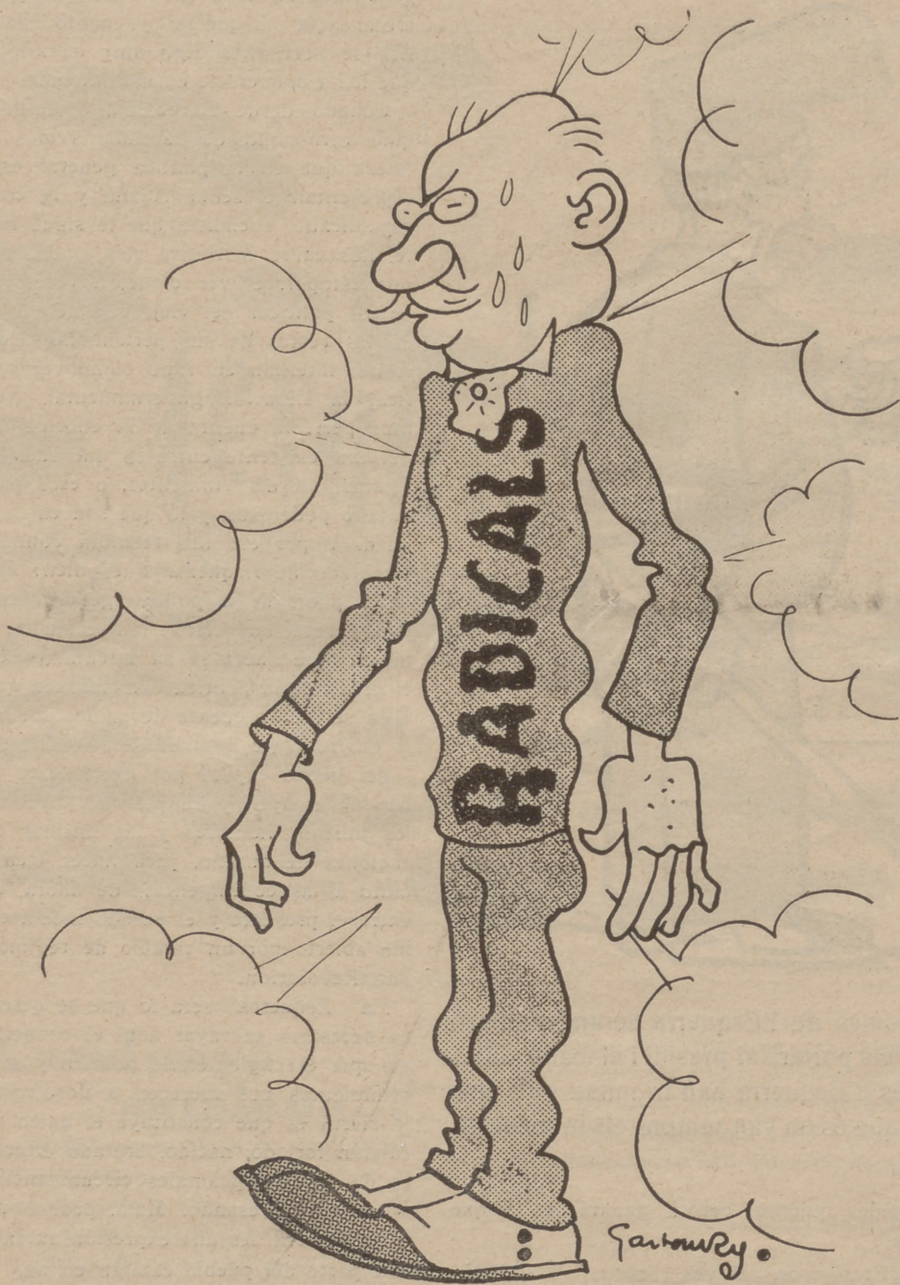
Cuando desde Barcelona, o desde cualquier otro punto de Cataluña, vemos la fortaleza que en la política general española representan el señor Azaña y la coalición republicano-socialista que le sigue fielmente, nos causa instintiva risa, o cuando menos estupor, el ver cómo, a veces, alguno de los políticos del viejo régimen o alguno de los restos de sus periclitadas organizaciones intentan en vano conmover y modificar la situación gubernamental. Nos damos perfecta cuenta de la enorme desproporción existente entre lo que fueron esas figuras, un día eminentes, o esos partidos, antaño poderosos, y lo que son en la actualidad. Y por eso nos resultan cómicos sus esfuerzos de flaqueza. Pues bien: eso que en el plano de la política general española nos parece tan claro, tan evidente, es lo mismo que ahora se ha intentado hacer en el orden de la política catalana, sin que muchos se dieran cuenta de lo descabellado de la empresa. Se han olvidado—; nada menos!—del hecho capital por excelencia: de que hoy no es ayer, y de que mal pueden servir los mismos hombres y las mismas organizaciones de antaño, para hacer frente con éxito a las contingencias de ahora, cuando entre el presente y el pasado media el abismo abierto por un cambio de régimen, por una Revolución.

La "Esquerra" será lo que se quiera. No es necesario subrayar aquí el conocido juicio que ese aglomerado político y sus procedimientos nos merecen a nosotros. Pero lo cierto es que constituye el único partido catalán forjado, nacido, brotado directamente de las excepcionales circunstancias que estamos atravesando. Mala, peor o pésima, la "Esquerra" es una expresión auténtica de una parte del pueblo catalán en uno de sus máximos momentos pasionales. No es que sea invulnerable, ni invencible. Es mucho más débil, sin duda de lo que parece. La enorme merma de votos que acaba de ex-

Els partits anti-catalans

—Han quedat tan eixafats, que ni em vull prendre la molèstia de recollir-los! Ni el drapaire en donaria res!

El gran desinflat

Lerroux: —Ai la mare! D'això si que se'n diu la tamberella «radical»!...

perimentar—y que sólo en Barcelona se cifra en 50.000, es decir, un 40 % de los alcanos hace poco más de un año—lo demuestra de una manera elocuente. Mas para contrarrestar a la “Esquerra”, para combatirla con éxito, se necesita algo que sean tan vivo, tan directo, tan actual como el ardor populacho y revolucionario que la sustenta.

Prensa

Reproduïm a continuació un editorial publicat a “L'Opinió” que reproduïx fidelment la nostra manera de pensar sobre l'esclatant victòria de l'Esquerra en les eleccions de diputats al Parlament de Catalunya:

“LA TERCERA VICTORIA

L'Esquerra va proclamar la República. L'Esquerra ha aconseguit l'aprovació de l'Estatut. L'Esquerra l'implantarà.

Heus ací el que afirmàvem aquest dies. Heus ací la realitat.

L'Esquerra Republicana, ha aconseguit una victòria absoluta, total, a totes les terres catalanes. A ella li cap l'honor de governar Catalunya en els primers passos de l'autonomia. A ella també la responsabilitat. L'Esquerra l'accepta amb orgull.

El poble català ha ratificat rotundament una vegada més la seva confiança en l'Esquerra. Aquesta sabrà correspondre-hi.

Hem predicat un ideari. La nostra obra s'oponia de nosaltres. I a pesar de la campanya acarnissada que unànimement, en front únic per a esmicolar-nos, ens han fet els nostres adversaris, el poble ha vist on hi havia la veritat i on la mentida, i ha votat una vegada més per l'Esquerra.

Els nostres adversaris s'han passat més d'un any dient-nos que vivíem del crèdit que el poble ens havia donat el 28 de juny de 1931, però que si venien unes altres eleccions, es veuria com l'havíem perdut.

Un altre partit que no fos el nostre, un partit que s'hagués deixat impressionar per aquesta cantarella, hauria cercat en aliances,

en fronts d'afinitat, en coalicions, la manera de reunir vots per tal d'amagar en el confusionisme que una candidatura semblant hauria comportat, la part de confiança perduda.

L'Esquerra, partit polític en el sentit pur i honest del mot—no pas en el que té per a molts partits de “partida per assaltar el Poder i viure'n”—, no podia honradament permetre que hi pogués haver dubte sobre l'assistència que la seva actuació trobava en el poble. Per això va anar sola a la lluita, únicament coaligada, com el 12 d'abril i el 28 de juny de 1931, amb la Unió Socialista de Catalunya.

El resultat, heus-lo ací: 62.190 vots per a Francesc Macià, i 54.004 per al candidat de l'Esquerra que n'ha tingut menys. Una mitjana de 58.007 vots. També 20.663 vots damunt el candidat de la Lliga que n'ha tingut més.

Els nostres adversaris potser encara diran com en les dues eleccions anteriors, que ha estat el diluvi, la torrentada, l'onada sentimental que s'ho ha endut tot per a donar la victòria a l'Esquerra. Una vegada més, la meteorologia tampoc no hi tindrà res a veure per més que diguin.

La votació del diumenge ha estat la demostració de la nostra capacitat. El poble ha votat l'Esquerra perquè la creu capaç i apta per al Govern de Catalunya, i no ha votat els altres, perquè els creu incapaços i ineptes. Heus ací la realitat crua i nua.

El poble, sobretot, amb un gran instint, ha cregut que aquesta era hora de grans partits i no pas de petits grups ni de concentracions.

L'Esquerra ha triomfat rotundament, i després d'ella, amb una diferència d'una xifra enorme de milers de vots, la Lliga.

Quan siguin coneguts els resultats autèntics que facilitaran les Juntes del Cens, es podrà comentar degudament la posició dels partits, avui, amb referència a les eleccions del 28 de juny de 1931.

Mentrestant, destaquen unes lliçons que aquestes eleccions del 20 de novembre donen:

La una, la desfeta total i absoluta del Partit Radical, que d'una mitjana de 27.080 vots el 12 d'abril de 1931, i 26.471 el 28 de juny del mateix any, ha baixat ara a 16.000 vots que el Partit Radical ha perdut a Barcelona, a pesar de la presència de Lerroux al davant de la campanya, a pesar dels 40 diputats espanyols que venien a descobrir-nos—diríem gràcies a ells principalment—, a pesar de la crida feta als no catalans. Els no catalans han donat a Lerroux i al Partit Radical, la bufetada més solemne. Ni Lerroux ni el Partit Radical, no inspiren cap confiança a ningú.

L'altra, ha estat la lliçó donada a Marcel·lí Domingo. El cacic de Tortosa ha vist el seu cacicat enfonsat. Es creia omnipotent, l'Esquerra li ha demostrat que allà on es prediquen ideals, no hi ha caciquismes que hi valguin. Per a major exemplaritat de la lliçó, sembla, per les notícies darrerament reudes, que la candidatura patrocinada pel ministre d'Agricultura a Tarragona, no obté ni les minories.

L'altra, encara, ha estat per a la candidatura d'Acció Catalana. El poble, més intel·ligent que “els intel·ligents” d'aquesta candi-

Els savis d'Acció Catalana

No sabeu perquè hem perdut?
Perquè els altres han guanyat!

(Pitarra)

datura, els ha donat una severa repulsa. La tercera que en el termini de deu mesos, rep aquest partit. El candidat que ha tingut menys vots d'aquesta candidatura, no ha passat dels 13.524 vots.

Finalment la candidatura rotundament monàrquica, dels carlins, ha tingut una mitjana de 5.888. Es pot afirmar que a Barcelona, ciutat de més d'un milió d'habitants, hi ha 5.888 monàrquics enrabats, deixant apart els de la Lliga. El dia que votin les dones n'hi haurà alguns més, però la xifra serà exactament ridícula com ara.

El poble ha ratificat, doncs, una vegada més, la seva confiança en l'Esquerra, en Francesc Macià, en els seus homes i en el partit. Amb la confiança del poble, l'Esquerra es disposa a governar Catalunya. No la defraudarà. Catalunya ha tingut la clara visió política del que convenia als seus destins. Catalunya marxa per camí obert i franc a esdevenir un gran poble.

La lliçó que els nostres adversaris han rebut podia ésser comentada llargament. No volem fer-ho. En el silenci on han estat reclosos pel cos electoral, que facin examen de consciència i que reflexionin. Hem passat per alt els atacs de la campanya electoral i ens hem abstingut de descendir al terreny on es movien. Tampoc no hi volem descendir ara. Esperem que passi l'aplanament que els ha deixat la desfeta; si són catalans i republicans, voldran incorporar-se al treball que cadascú té deure de fer, per Catalunya autònoma."

El triomf

Trompetes de joia ressonen en l'aire fecund
[d'esperances.

Les llances,
joioses de llum de victòria, tenen un brill
Són llances d'idees clavades al cor. [d'or.

Victòria! Victòria! Victòria!
Alceu la bandera i els himnes de glòria,
i tota la terra ressoni triomfant.
Catalunya, endavant!

Portem rams d'estels incrustats a la nostra
La llum fa la fosca endarrera [bandera.
i l'alba ha vençut la carena.
Ho heu oït? S'ha trencat la cadena
que els segles golafres havien posat
damunt la carn rosa de la llibertat.

Les ombres covardes dels vil·ls són vençudes.
Onades i onades de mans revingudes
aixequin l'esperit ancestral
i cantin ardides la joia triomfal

de la terra que aixeca la faç redimida.
Catalunya nova, forta, florida
de rams d'esperances que maduraran.
Endavant, Catalunya, endavant!

Victòria! Victòria! L'esperit de la terra
és en massa compacta a l'Esquerra,
i mai més ningú no li prendrà.

Salut, Catalunya! Salut, immortal Macià!

Salvador PERARNAU

REPICS

DE RESULTES DEL TRIOMF

"La Publicitat", que sempre havia injuriat els homes d'Esquerra Republicana de Catalunya, després del triomf d'Esquerra, s'ha amansit molt.

Mai no ens hauríem pensat que la cosa anés tan rapidament, la veritat.

BO ES QUE HO VULGUIN VEURE

El senyor Llates—alguns li diuen "Llaunes"—reconeix des de l'òrgan d'Acció Catalana que "la data del 20 de novembre de 1932 sesgueix la ruta del 12 d'abril de 1931". O sigui la derrota dels homes d'Acció Catalana que tant de llot havien llançat—no podien llançar altra cosa— contra l'Esquerra.

LA LLIGA POTSER EN TE LA CULPA

Amadeu Vives està greument malalt. Amadeu Vives es presentava diputat en la candidatura de la Lliga, i es veu que això, aquest canvi, no li ha provat. Diem aquest canvi, perquè en unes altres eleccions es presentava per Acció Catalana. Es veu que Amadeu Vives, políticament, no té manies.

Desitgem, com és lògic, que l'autor de "La generala" es posi bo: perquè segueixi fent música... i perquè es deixi de polítiques.

PERE BADOSA
ORTOPÈDIC

CONSULTA: D'11 a 1 i de 6 a 8
(excepte dies festius)

Carrer de Santa Anna, núm. 23, pral. - Telèfon núm. 14581 - BARCELONA

DESVARIS

Lerroux, aquell ex-emperador del Paral·lel, tan popular un dia, ha fet unes manifestacions que són la cosa més còmica d'aquest món. Entre altres coses, ha dit l'ex-emperador derrotat: "la candidatura de los hombres próceres de la Cataluña política ha naufragado en el ridículo desdeñoso"

La candidatura de "los hombres próceres" és, segons Lerroux, aquella en la qual figurava el senyor Hurtado.

Déu t'el torni, pobre Lerroux. I calla, creu nos, que ja has desvariejat prou

EL CANT DEL CIGNE

No havíem vist mai somriure el senyor Cambó. Mai ningú no l'havia vist somriure.

Cambó era l'home que no somreia: ni quan l'afèr del Banc de Barcelona ni quan pujaven les Chades ni quan el feien ministre del rei lladre.

Doncs, ja veieu el que són les coses! L'altre dia somreia, somreia en sortir de votar: un somriure que és com el cant del cigne.

ELS OBRERS CASTIGATS

Ara la Lliga, segons ha dit Cambó, vol preocupar-se dels obrers.

Ai, pobres obrers! Ara sí que patiran!

NO!

Ventosa i Calvell ha dit que els homes de la Lliga ajudaran a la "reconstrucció del nostre poble".

No, no; que no es cansin que no els necessitem. Valdrà més que vagin a ajudar el seu ex-amo, que deu enyorar-los a Fontainebleau.

HI HA D'HAVER DE TOT

Hi ha hagut pobles en els quals ha obtingut majoria la Lliga. Poca, però majoria. Hi ha hagut pobles en els quals, per a vergonya de Catalunya, ha guanyat la Lliga.

Són aquests: Arenys de Mar, Sant Coloni, Canet de Mar, Llavaneres, Calella, Sitges.

Quina pena fan aquests pobles!

Imp. "La Campana", Om, 8.—Barcelona

Parc
de
Montjuic

TEMPORADA DE TARDOR

Tots els diumenges,
dematí i tarda

SARDANES

Productes Alimentosos
de Règim

Casa SORRIBAS

Salmeron, 222 - Llúria, 62
BARCELONA

Teatre Català Romea
Companyia VILA-DAVÍ

Avui, dissabte, tarda, a les quatre i nit, a un quart d'onze:

Una dona i dues vides

Demà, diumenge, tarda, a dos quarts de quatre:

La volta al món en patinet

Tarda, a tres quarts de sis, i nit, a un quart d'onze

Una dona i dues vides

Casa de Caritat de Barcelona

SERVEI PÚBLIC DE POMPES FUNEBRES

Direcció i Oficines: EDIFICI DE LA CASA DE LA CARITAT, Carrer de Torres Amat, núm. 8; Telèfons 16524, 16525 i 16526.

Subcentrals: Carrer del Clot, núm. 71; Telèfon 50641. Carrer Creu Coberta, núm. 91; Telèfon 73361.

Sucursals: Carrer de Sant Andreu, número 221; Telèfon 51051. Plaça del Centre (Sans), núm. 4; Telèfon 33471. Passeig del Triomf, núm. 17; Telèfon núm. 52012. Carrer de Sarrià, núm. 72; Telèfon 73632.

Badalona: Carrer Reial, núm. 110; Telèfon 87 B. Carrer de Fermí Galan (S. Adrià), 26; Telèfon 248.

Hospitalet: Central: Laureà Miró, núm. 60; Telèfon 23 H. Sucursals: Pi i Margall, número 90; Tel. 31226. Progrés (Coll Blanc), núm. 58; Telèfon 31227.

Santa Coloma de Gramenet: Carrer d'Anselm Clavé, número 13.

CIUTADANS

Si voleu vestir amb pocs diners
i ben elegants, aneu a can

BASTIDA

Passeig de Gràcia, 18 - Telèfon 15247

GRAN BASAR DE SASTRERIA I CA-
MISERIA SISTEMA NORD-AMERICÀ
on trobareu amb preus de

LIQUIDACIÓ

100.000	Trajos i Abrics tipos reclam.	des de 20	ptes.
100.000	Trajos i Abrics confeccionats classe superior	des de 40	ptes.
.....	Trajos i Abrics a mida classe superior.	des de 50	ptes.
100.000	Pantalons econòmics	a 5'95	ptes.
100.000	Pantalons fantasia	des de 8	ptes.

Tenim una Secció ràpida que entrega els encàrrecs a les quatre hores

Als nostres aparadors, a mes de seduir-vos els preus, us seduirà el bon gust.

No teniu necessitat de pagar més car el que no és millor ni més ben fet

Obsequiem als nostres clients amb segells d'Estalvi Popular, de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i Estalvi, i altres diversos presents, segons l'import de les compres.

NOTA.—Els que de fora de Barcelona vulguin servir-se de la nostra casa poden escriure i adjuntant 0'25 pessetes en segells rebran figurins, mostres i un sistema especial per aprendre's mides, amb les instruccions per rebre l'encàrrec abans dels sis dies.

EROTYL

Especific de l'

ASTENIA GENITAL (IMPOTENCIA)

(MANCA DE VIGOR SEXUAL)

De la eyaculació prematura (pèrdues seminals); de la Feblesa y molt efíacs per a combatre la NEURASTENIA, en totes les seves manifestacions.

Es el més poixant estimulant de l'activitat neuro-espino-médulo-genital. Sinèrgic i homo-estimulasa de les glàndules intersticials. Producte plu riglandular, completament inofensiu. Mai perjudica, ni lesiona cap orgue, ni el funcionament dels mateixos.

No conté, ni estircnina, ni fosfurs, ni cantárides, ni cap altre medicament excitant

PRODUCTE MAGNE E INSUSTITUIBLE PER A RECOBRAR LA PERDUDA FELICITAT CONJUGAL. PROSPECTES GRATIS

Laboratoris Farmacològics del Dr. W. Dütrem
Alt de Sant Pere, 50 - BARCELONA - Telefon 18631

Preu: 21'75 ptes.

LA CAMPANA DE GRÀCIA

L'Emperador emparedat

—Per què et treus el barret?
—Per què passa un mort!